

LBRIS

We know
books

Jules Verne

**CĂPITAN LA
CINCISPREZECE ANI**

Traducere: Daniel Aramă
Ilustrații: Henri Mayer
Gravuri: Charles Barbant

BUCUREȘTI, 2024

orfanul adunat de milă de pe drumuri de la Sandy-Hook. Dacă însă, în acest timp, nu-i mai lipsea nimic, un singur gând nu-i dădea pace. În ceasuri de odihnă, după o muncă încordată, se gândea totdeauna la bătrânul Tom, la Bat, la Acteon, la Austin, de-a căror nenorocire se socotea răspunzător. Cu gândul la ei, se simțea și doamna Weldon deseori cuprinsă de amărăciune. Astfel că, James Weldon, Dick Sand și Hercule căutară în cer și-n pământ să dea de urmele lor. Izbitură, în sfârșit, să le afle de știre, mulțumită scrisorilor pe care marele proprietar le trimisese pretutindeni. Erau în Madagascar, unde de altfel pe vremea aceea sclavia nu mai era îngăduită, dar ei fuseseră vânduți acolo. Dick Sand vru să-și dea micile lui economii ca să-i răscumpere, dar James W. Weldon înțelegea să ducă altfel lucrurile la bun sfârșit. Unul dintre corespondenții lui își luă pe seamă această afacere, și în ziua de 15 noiembrie 1877, patru negri băteau la ușa casei lui.

Erau bătrânul Tom, Bat, Acteon și Austin. Bieții oameni, după ce scăpaseră din atâtea nenorociri, erau să fie înăbușiți de îmbrățișările prietenilor de altădată.

Dintre toți aceia care fuseseră aruncați odată cu sărâmurile corabiei Pilgrim pe coastele Africii, nu lipsea decât biata Nan. Pe bătrâna slujnică n-o mai puteau însă readuce la viață, după cum nu-l puteau readuce nici pe Dingo. Și totuși, era o adevărată minune că de-a lungul atâtor întâmplări, numai aceste două ființe fuseseră sortite să piară.

În ziua aceea, oricine își poate închipui, a fost mare sărbătoare în casa bogatului californian, și cel mai frumos toast, pe care toți îl primiră cu aplauze, fu cel al doamnei Weldon închinat în sănătatea lui Dick Sand, „Căpitan la cinsprezece ani“.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I	
PILGRIM	3
Capitolul II	
DICK SAND	12
Capitolul III	
EPAVA	19
Capitolul IV	
SUPRAVIEȚUITORII DE PE „WALDECK“	25
Capitolul V	
BALENA	34
Capitolul VI	
CĂPITANUL SAND	51
Capitolul VII	
FURTUNA	65
Capitolul VIII	
PĂMÂNT! PĂMÂNT!	78
Capitolul IX	
HARRIS	91
Capitolul X	
CUVÂNTUL GROAZNIC	113

PARTEA A DOUA

Capitolul I	
HARRIS ȘI NEGORO	122
Capitolul II	
ÎN ÎMPREJURIMILE ANGOLEI	128
Capitolul III	
LECȚIE DESPRE FURNICI ÎNTR-UN FURNICAR	143
Capitolul IV	
LAGĂR PE MALUL COANZEI	157
Capitolul V	
KAZONDE	172

Capitolul VI
ZI DE MARE TÂRC

We know
books

181

Capitolul VII

ÎNMORMÂNTARE REGEASCĂ

195

Capitolul VIII

UNDE POATE DUCE UN MANTICOR

211

Capitolul IX

MGANNGA

222

Capitolul X

DEPARTE DE TÂRM

228

Capitolul XI

INCIDENTE DIVERSE

243

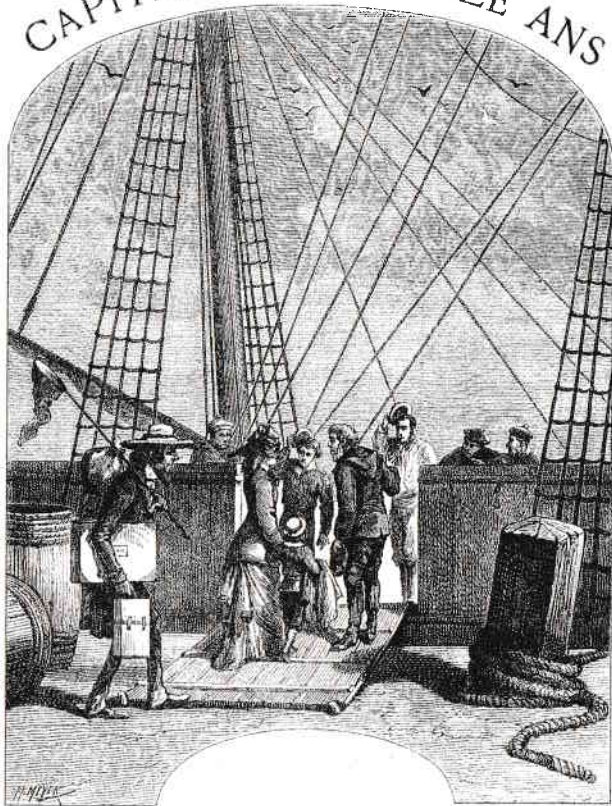
Capitolul XII

ÎNCHEIERE

252

UN

CAPITAINE DE QUINZE ANS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Căpitan la cincisprezece ani / Jules Verne ; trad.: Daniel Aramă ; il.: Henri Mayer, gravuri: Charles Barbant. - București : Astro, 2024

ISBN 978-606-8660-72-1

- I. Aramă, Daniel (trad.)
- II. Mayer, Henri (il.)
- III. Barbant, Charles (il.)

821.133.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

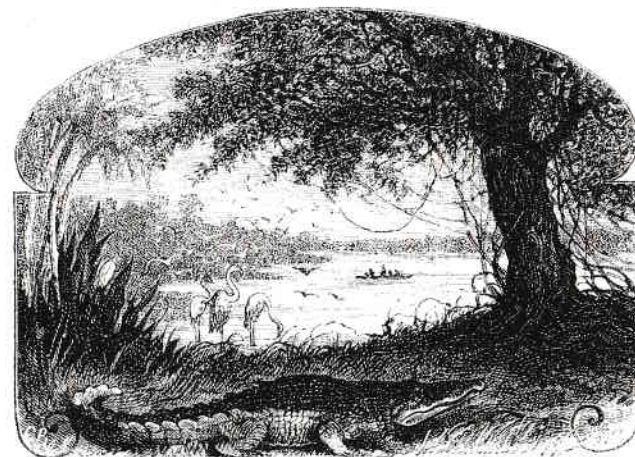
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.depozit-de-carti.ro

© Această carte a fost tipărită cu acordul editurii Regis.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I
PILGRIM

La 2 februarie 1873, goeleta Pilgrim se găsea la 43° 57' latitudine spre sud, și la 165°19' longitudine spre apus de meridianul Greenwich.

Vasul, greu de patru sute de tone, încărcat la San Francisco în vederea pescuitului prin mările australe, era proprietatea lui James W. Weldon, un mare bogătaș californian, care, de câțiva ani, îi încredinșase comanda căpitanului Hull.

Pilgrim era una dintre cele mai mici, dar și dintre cele mai bune corăbii pe care James W. Weldon le trimitea, la începutul fiecărui anotimp, fie în strâmtoarea Behring, până aproape de ghețari, fie în apele din jurul Tasmaniei și ale capului Horn, până în Oceanul Înghețat. A avea o iuțeală neobișnuită. Echipajul, foarte ușor de mânuit, îi îngăduia să se avânte, cu puțini oameni, până aproape de nisipurile nestrăbătute ale emisferei australe. Căpitanul Hull știa „să se

descurse“, cum spun marinarii, în mijlocul ghețurilor care, în timpul verii, se îndepărtează de-a lungul Noii Zeelande și a capului Bunei Speranțe, sub o latitudine mult mai joasă decât aceea pe care o ating în mările din miazănoapte ale globului. E adevărat că, în această privință, nu putea fi vorba decât de iceberghi nu tocmai uriași, sfărâmate din pricina loviturilor și micșorate de apele calde, care aveau să se prăbușească foarte curând în Oceanul Pacific sau în Oceanul Atlantic.

Sub ordinele căpitanului Hull, bun marinar, și în același timp unul dintre cei mai buni vânători cu cangea, se afla un echipaj alcătuit din cinci mateloți și dintr-un ucenic. Erau puțini, fiind vorba de pescuitul balenei, care impune un personal mult mai numeros. Trebuie oameni, atât pentru manevra îmbarcărilor de atac, cât și pentru ridicarea pe punte a monștrilor capturați. Dar, după exemplul multor proprietari de corăbii, James W. Weldon găsea că e de mai mult folos pentru el să nu îmbarce la San Francisco decât numărul de marinari care îi erau de trebuință pentru manevrarea a vasului. În Noua Zeelandă să găseau mulți vânători cu cangea, marinari din toate neamurile, dezertori și alții, care căutau să fie angajați pentru un anotimp și aveau multă îndemânare în meseria de pescari. Perioada folositoare odată încheiată, erau plătiți, coborâți de pe vas și așteptau ca în anul următor pescuitorii de balene să vină să le ceară din nou sprijinul. În acest timp, se puteau mai bine folosi de marinarii care n-aveau nici un fel de îndeletnicire și din pricina cărora nu făceau nici cheltuieli prea mari.

Așa se chibzuiau de obicei lucrurile pe vasul Pilgrim.

Goeleta își petrecuse anotimpul pe coasta cercului polar dinspre miazăzi. Nu făcuse însă afaceri prea bune. Pe vremea aceea, pescuitul devenea greoi. Cetaceele, vânată din belșug, se răreau. Specia de balene care trăiesc în oceanul

boreal dispăruse aproape complet. Pescarii se mulțumeau să vâneze un alt mamifer, tot atât de uriaș, pe care, atacându-l, se expuneau la mari primejdii.

Așa făcu și căpitanul Hull în timpul acestei campanii, dar în următoarea călătorie socotea să se ridice mult mai sus și, dacă trebuie, să ajungă până la insulele *Clarie* și *Adelia*, a căror descoperire, contestată de americanul Wilkes, aparținea definitiv ilustrului comandant al Astrolabei și al Zeleei, francezul Dumont d'Urville.

Pescuitul nu fusese prea mulțumitor pentru cei de pe vasul Pilgrim. La începutul lui ianuarie, adică spre mijlocul verii australe, cu toate că nu era încă vremea reîntoarcerii pescuitorilor de balene, căpitanul Hull s-a văzut silit să părăsească apele. Echipajul, – amestec de oameni de toată mâna, – îi „căută pricini“, cum se spunea, și atunci se gândi că era mai bine să se despartă de el.

Pilgrim porni deci spre miazănoapte, către apus, spre Noua Zeelandă, pe la 15 ianuarie. Ajunse la Waitemata, în portul Auckland, așezat în adâncul golfului Șuraki, pe coasta de răsărit a insulei de la miazăzi, și debarcă pescarii care fuseseră angajați numai pentru un anotimp.

Echipajul nu era însă mulțumit. Nici când pescuitul nu fusese mai prost. Căpitanul Hull se reîntorcea cu amărăciunea pescarului încercat, care pentru întâia oară se întoarce cu traista goală. Amorul lui propriu, chinuit peste măsură, era de astădată în joc și n-avea să le-o ierte golanilor a căror nesupunere făcuse de ocară bunul mers al unei întregi campanii.

Zadarnic încercară să recruteze la Auckland un nou echipaj. Toți marinarii de care s-ar fi putut folosi se îmbarcaseră pe alte vase. Trebuie, prin urmare, să renunțe la nădejdea de a întregi încărcătura de pe Pilgrim și căpitanul Hull se pregătea să plece pentru totdeauna din Auckland,

când o nouă poruncă, peste care nu putea să treacă, îl opri pe loc.

Doamna Weldon, nevasta proprietarului vasului Pilgrim, fiul său Jack, în vârstă de numai cinci ani și un văr al lor, pe nume Benedict, se aflau chiar în acea vreme în Auckland. James W. Weldon, pe care îndeletnicirile lui îl sileau uneori să stea mai mult timp în Noua Zeelandă, îi adusesese aici pe toți trei, și nădăjduia în curând să-i ia înapoi la San Francisco.

Dar, în clipa când întreaga familie se pregătea de plecare, micul Jack se îmbolnăvi greu și tatăl său, chemat în alte părți de afaceri urgente, trebui să plece din Auckland, lăsându-și nevasta, copilul și pe vărul Benedict în paza Celui de Sus.

Trecuseră trei luni – trei luni nesfârșite de despărțire, care fuseseră un adevărat chin pentru doamna Weldon. Dar copilul se făcu bine peste câtăva vreme și tocmai se pregătea de plecare, când i se aduse vestea că Pilgrim se află în port.

Pe vremea aceea, ca să se reîntoarcă la San-Francisco, doamna Weldon trebuia să caute în Australia o corabie a societății transoceanice „Golden Age“, care făcea curse între Melbourne și istmul de Panama, prin Papeiti. Apoi, odată ajunsă la Panama, trebuia să aștepte plecarea unui vas american, care stabilește legătura regulată dintre istm și California. Aici însă, întâmpina întâzieri și transbordări, totdeauna neplăcute pentru o femeie și un copil. În acest timp se ivi Pilgrim la Auckland. Ea nu mai șovăi și-i ceru căpitanului Hull să-i ia pe vasul lui și să-i ducă la San-Francisco, pe ea, pe fiul ei, pe vărul Benedict și pe Nan, o bătrână negresă care o slujea din copilărie. Trei mii de leghe marine pe o corabie cu pânze! Dar vasul căpitanului Hull era așa de bine întreținut și vremea era încă așa de frumoasă pe cele două coaste ale Ecuatorului! Căpitanul Hull primi și

puse numaidecât odaia lui curată la dispoziția călătorei. Voia ca, pe drumul care ținea de la patruzeci până la cincizeci de zile, doamna Weldon să se simtă cât mai bine pe puntea corăbiei.

Pentru doamna Weldon era o mare înlesnire călătoria pe apă în astfel de condiții. Singurul neajuns era întârzierea cauzată de faptul că Pilgrim trebuia să-și descarce marfa la Valparaiso, în Chile. După aceea, n-aveau decât să urce coasta americană sub goana vântului de pe șesuri, ceea ce făcea călătoria nespus de plăcută.

Doamna Weldon era, de altminteri, o femeie curajoasă, pe care marea n-o îngrozea câtuși de puțin. În vârstă de treizeci de ani pe atunci, voinică și sănătoasă, având obișnuința călătoriilor lungi, deoarece îl însoțise pe bărbatul ei în multe călătorii în largul apelor, nu se temea când era vorba să străbată oceanul pe puntea unei corăbii nu îndeajuns de încăpătoare. Îl știa pe căpitanul Hull drept unul dintre cei mai isteți marinari, în care James W. Weldon avea toată încrederea. Pilgrim era o corabie puternică, ușoară, cunoscută de toți pescuitorii de balene. Era un prilej minunat pe care nu voia să-l piardă. Și doamna Weldon căută să îl folosească.

Vărul Benedict, – se înțelege de la sine – trebuia s-o însoțească.

Acest văr era un om priceput, în vârstă de aproape cincizeci de ani. Dar, cu toți cei cincizeci de ani ai săi, nu era prudent să fie lăsat să plece singur. Mai mult înalt decât voinic, mai mult uscat decât slab, cu figura osoasă, cu craniul mare și chel, puteai recunoaște în înfățișarea lui deșirată pe unul dintre acei savanți cu ochelari de aur, ființe nevinovate și blânde, sortite să rămână toată viața niște copii mari și să sfârșescă foarte bătrâni ca niște sugari care au atins vârsta de o sută de ani.

„Vărul Benedict“, căci așa îi spuneau totdeauna chiar și cei din afara familiei, era într-adevăr unul dintre oamenii care au aerul că sunt veri cu toată lumea; vărul Benedict, totdeauna stânjenit de brațele-i lungi și de picioarele-i nesfârșite, ar fi fost incapabil să scape singur dintr-o încurcătură, chiar și în împrejurările cele mai obișnuite ale vieții. Nu supăra pe nimeni, de altfel, după cum n-ar fi fost în stare să se supere pe sine. Se obișnuia cu orice, uitând uneori să bea și să mănânce, dacă nu i se aducea de mâncare și de băutură; nu ținea seamă nici de frig, nici de zăduf și n-avea nici un fel de preferință. Închipuți-vă un copac de prisos, fără roade și aproape despuiat de frunze, incapabil să hrănească sau să adăpostească.

Acesta era vărul Benedict. Toți îl iubeau, mai cu seamă pentru slăbiciunea lui. Doamna Weldon îl privea ca pe un copil al ei, ca pe un frate mai mare al micului Jack.

Credeți că vărul Benedict era un zoolog în adevăratul înțeles al cuvântului, în stare să descompună animalul prin analiză și să-l refacă din nou prin sinteză, unul dintre adâncii cunoscători, pricepuți în studiul celor patru tipuri căroră știința modernă le dă o ciudată însemnătate? Cătuși de puțin. Vărul Benedict, științific vorbind, n-ar fi fost în stare să deose-

bească un vierme de o lipitoare, sau un păianjen de casă de un scorpion.

Dar atunci, ce era vărul Benedict?

Un simplu entomologist și nimic mai mult. Și toată viața sa era închinată acestei îndeletniciri, pentru care își risipea ceasurile de veghe, până și ceasurile de somn. Gulerul și mânecile hainei îi erau pline de ace, ba chiar și fundul pălăriei și îndoiturile vestei. Când vărul Benedict se reîntorcea dintr-o plimbare științifică, respectabila lui pălărie înaltă nu era altceva decât o cutie plină pe dinafară și pe dinăuntru cu tot felul de insecte.

Și acum, după ce am spus tot ce aveam de spus despre el, rămâne să vedem ce-l îndreptățise s-o întovărășească pe doamna Weldon în Noua Zeelandă. Aici, colecția lui se îmbogățise cu câteva specii rare și e foarte lesne de înțeles că se grăbea să le claseze în dulapurile din cabinetul lui de la San Francisco.

Prin urmare, de vreme ce doamna Weldon avea să se reîntoarcă în America în tovărășia fiului ei, pe puntea corabiei Pilgrim, nimic mai firesc pentru vărul Benedict decât să plece odată cu ea.

Și totuși, dacă s-ar fi întâmplat să dea peste vreun neajuns, nu în curajul doamnei Weldon ar fi trebuit să aibă încredere. Din fericire, era vorba de o călătorie ușoară, pe o vreme destul de frumoasă și pe puntea unui vas al cărui căpitan se bucura de cea mai mare încredere.

În timpul celor trei zile de odihnă ale corabiei Pilgrim la Waitemata, doamna Weldon își făcu pregătirile în mare grabă, fiindcă nu voia ca echipajul să întârzie din pricina ei. Slugile de care se folosiseră la Auckland fură concediate și, la 22 ianuarie, se îmbarcă pe vasul Pilgrim, luând ca însoțitori pe micul Jack, pe vărul Benedict și pe negresa Nan.

Vărul Benedict ducea într-o cutie specială întreaga lui colecție de insecte. În această colecție figurau, între altele, câteva specii de coleoptere carnivore, cu ochii așezați deasupra capului și care până atunci se crezuse că trăiesc numai prin Noua Caledonie. Prinsese de asemenea și un păianjen veninos, a cărui mușcătură e mortală pentru oameanii din partea locului. Un păianjen însă nu

face parte din ordinul insectelor propriu zis; el își are locul printre arachnidee și, prin urmare, părea de mică însemnătate în ochii vărului Benedict. De aceea îl disprețuia. Cea mai rară gănganie din colecția lui era o coleopteră neozelandeză.

În clipa plecării, când doamna Weldon și tovarășii săi se aflau pe puntea corăbiei Pilgrim, căpitanul Hull se apropie și rosti:

—Să rămânem înțeleși, doamnă Weldon. Dacă v-ați hotărât să călătoriți pe puntea vasului Pilgrim, o faceți pe propria dumneavoastră răspundere.

—Pentru ce îmi spui asta, domnule Hull? întrebă doamna Weldon.

—Pentru că n-am primit nici un ordin în această privință din partea soțului dumneavoastră și e știut că orice călătorie pe puntea unui vas cum e Pilgrim poate aduce și

nenorociri, nefiind o corabie special destinată transportului călătorilor.

—Dacă bărbatul meu ar fi aici, răspunse doamna Weldon, socotești dumneata, domnule Hull, că ar șovăi să se îmbarce pe Pilgrim în tovărășia nevastei și a copilului său?

—Nu, doamnă Weldon, n-ar șovăi câtuși de puțin, zise căpitanul Hull, după cum n-aș șovăi nici eu. Pilgrim e o corabie foarte bună, cu toate că n-o întrebuițăm decât la pescuit, și sunt pe deplin încredințat, așa cum poate fi orice marinar care comandă un vas de mai mulți ani, că nu avem de ce să ne îngrijorăm. Dar v-am spus cele de mai sus, doamnă Weldon, ca să scap de orice răspundere în ceea ce privește confortul cu care ați fost obișnuită.

—De vreme ce nu e vorba decât de confort, domnule Hull, răspunse doamna Weldon, n-are ce mă opri. Eu nu sunt una dintre călătoarele pretențioase care se plâng necontentit de strâmtoarea cabinelor sau de insuficiența mâncării.

Apoi, doamna Weldon, după ce-l privi câteva clipe pe micul Jack, pe care îl ținea de mână, spuse:

—Să pornim, domnule Hull!

Ordinul fu dat în grabă; pânzele fură ridicate și Pilgrim își îndreptă goana spre coasta americană. Dar, după trei zile de la plecare, corabia fu silită să-și încetinească mersul și să se lase pradă vânturilor ce suflau din larg.

Astfel, la data de 2 februarie, căpitanul Hull se găsea la o latitudine mult mai înaltă decât ar fi voit și în situația unui marinar care se străduiește mai bine să întârzie în apropiere de capul Horn decât să se abată pe drumul cel mai scurt către noul continent.

Marea era liniștită și dacă n-ar fi fost ocolurile, voiajul s-ar fi sfârșit în condiții destul de mulțumitoare.

Doamna Weldon avea pe puntea corabiei Pilgrim locul cel mai confortabil. În față, călătoria n-ar fi putut să locuiască în nici o cabină. Trebui, prin urmare, să se mulțumească doar cu odaia oferită de căpitanul Hull, așezată mai în spate, singura locuință de care se folosea el ca marinar. Stăruise mult, de altminteri, până s-o facă să primească. Aici, în această încăpere îngustă, se instalase doamna Weldon, împreună cu copilul și cu negresa Nan. Aici mânca, în tovărășia căpitanului și a vărului Benedict, căruia i se pregătise o altă cabină în apropiere.

Comandantul corabiei Pilgrim se înghesuisese într-o cabină părăsită de oamenii echipajului, cabină care ar fi trebuit ocupată de un secund, dacă s-ar fi aflat vreunul pe bord. Dar mica goeletă naviga, după cum știm, în condiții care îngăduiau să se economisească cheltuielile pe care le-ar fi pricinuit încă un ofițer.

Oamenii de pe Pilgrim, marinari buni și destoinici, se dovedeau strâns legați în privința pornirilor și a obiceiurilor. Acest anotimp al pescuitului era al patrula pe care îl petreceau împreună. Toți americanii din apus se cunoșteau de multă vreme și își aveau obârșia pe litoralul statului californian.

Acești oameni cumsecade se purtau foarte frumos față de doamna Weldon, soția patronului lor, pentru care dovediseră totdeauna un devotament fără margini. Trebuie să spunem că erau bine plătiți din ceea ce se câștiga cu pescuitul și avuseseră până atunci mari faloase. Dacă totuși, cu tot numărul lor mic, nu-și iroseau puterile în munci grele,

de câte ori se simțea nevoia unor eforturi neprevăzute, erau răsplățiți îndeajuns la încheierea socotelilor către sfârșitul fiecărui anotimp. De astă dată însă, e adevărat, de răsplată nici nu putea fi vorba și tocmai din această pricină murmurau împotriva nesocotiților din Noua Zeelandă.

Un singur om de pe bord nu era de origine americană. Portughez din naștere, dar vorbind cu multă ușurință limba engleză, se numea Negoro, și îndeplinea modesta însărcinare de bucătar al goetei.

Deoarece bucătarul de pe Pilgrim dezertase la Auckland, acest Negoro, pe atunci fără nici un căpătâi, se oferise să-l înlocuiască. Era un om posomorât, neprietenos, care stătea totdeauna de-o parte, dar își vedea cu sârguință de meseria lui. Primindu-l, căpitanul Hull s-ar fi părut că avusese mână fericită și de la îmbarcare, bucătarul nu se învrednicise de nici o dojană.

Cu toate acestea, căpitanului Hull îi părea rău că n-avusese timp să se informeze mai deaproape în legătură cu trecutul acestui om. Înfrățirea, sau mai degrabă privirea lui, nu te mulțumea niciodată și de câte ori era vorba să se ivească pe bord un necunoscut, în viața atât de restrânsă și de intimă a marinarilor, nu se fereau când trebuia să se încredințeze fiecare de trecutul noului venit.

Negoro putea să aibă patruzeci de ani. Slab, nervos, de talie mijlocie, cu părul foarte negru, cu pielea puțin bronzată, părea să fie un om voinic. Promise o creștere bună? Da, aceasta se vedea după anumite observații care îi scăpau uneori. De altfel, nu vorbea niciodată despre trecutul lui, și nici nu pomenea vreun cuvânt despre familia lui. De unde venea, pe unde își petrecuse viața, era greu de bănuț. Care-i putea fi viitorul? Și mai greu de ghicit. Spunea că avea de gând să debarce la Valparaiso. Era, într-adevăr, un om foarte ciudat.

Pe bord îl zăreau foarte puțin. Peste zi, rămânea de obicei închis în bucătăria lui neîncăpătoare, în fața cuptorului de tuci care ocupa cel mai mare loc. De cum se înnopta, cuptorul odată stins, Negoro intra în „coliba“ care îi era rezervată, tocmai la celălalt capăt al corabiei. Se culca devreme și adormea numaidecât.

Arătam mai sus că echipajul corabiei Pilgrim era alcătuit din cinci marinari și un ucenic. Acest ucenic, în vârstă de cincisprezece ani, era copil născut din părinți necunoscuți. Biata ființă, părăsită de la naștere, fusese adunată de pe drumuri de milă și crescută ca vai de lume.

Dick Sand, așa se numea, părea să fie de prin New York, și poate chiar din capitala acestui stat.

Dacă numele de Dick, prescurtare de la Richard, îi fusese dat micului orfan, se putea lesne bănuși că acesta era numele milosului trecător care îl culesese de pe drumuri, la două sau trei ore după naștere. Numele de Sand îi fusese dat în amintirea locului unde fusese găsit, adică în apropiere de Sandy-Hook, la intrarea în portul New-York, la vărsarea fluviului Hudson.

Dick Sand era un băiat îndrăzneț și hotărât. La cincisprezece ani știa pe ce drum să pornească și să ducă până la capăt ceea ce încolțise în mintea lui cumpănită. Înfățișarea lui, în același timp sprintenă și serioasă, atrăgea numaidecât luarea aminte. Nu-și pierdea vremea cu gesturi și cuvinte zadarnice, cum fac de obicei copiii de vârsta lui. De timpuriu, la o răspântie a vieții când nu poate fi vorba de problemele existenței, el privise în față starea nenorocită în care se afla și își făgăduise „să se facă om“ prin propriile forțe.

Și se ținuse de cuvânt, deoarece era aproape bărbat la o vârstă când alții nu sunt decât copii.

În același timp, foarte spinten și foarte îndemânatic,

Dick Sand era una dintre fapăturile binecuvântate de Dumnezeu, despre care se poate spune că s-au născut cu două picioare stângi și cu două mâini drepte. În acest chip, ele fac totul cu mână bună și pornesc totdeauna cu piciorul sigur la drum.

La opt ani, gustul pentru mare pe care Dick îl avea din naștere, îl îndemnă să se îmbarce ca ucenic pe un vas din miazăzi. Aici învăță meșteșugul de marinar și aceasta din cea mai fragedă copilărie. Se instrui cu încetul sub supravegherea ofițerilor care se interesau îndeaproape de el. Astfel că ucenicul deveni în curând un fel de ajutor, așteptând, bineînțeles, o soartă și mai bună. Copilul care pricepe de la început că pâinea nu se poate câștiga decât cu sudoarea frunții, – cuvinte din Biblie care pot fi socotite o regulă a umanității, – e poate sortit să ajungă ceva mai sus decât s-ar crede, fiindcă într-o zi, prin voința lui, va avea tăria să îplinească ceea ce și-a pus în gând.

De-abia pe vremea când era ucenic pe bordul unui vas de comerț, Dick Sand fu băgat în seamă de căpitanul Hull. Acest destoinic marinar se împrieteni numaidecât cu băiatul isteț, pe care îl aduse curând în fața patronului său James W. Weldon. Acesta se interesă îndeaproape de bietul orfan, a cărui creștere o întregi la San-Francisco în religia catolică, de care ținea și familia lui.

Pe vremea studiilor, Dick Sand se îndrăgosti îndeosebi de geografie, așteptând ca mult mai târziu să se apropie și de matematica de care avea nevoie în călătoriile lui viitoare. Pe puntea corabiei Pilgrim se ivi la început ca ucenic. Un bun marinar trebuie să cunoască atât pescuitul cât și navigația în largul oceanului. Aceasta e cea mai bună pregătire în legătură cu tot ce-l așteaptă în viitor pe un destoinic marinar. De altminteri, Dick Sand pornea pe un vas al binefăcătorului său, James W. Weldon, comandat de ocrotitorul său Hull. Se

găsea prin urmare în situația cea mai prielnică.

Ca să spunem până unde mergea devotamentul lui față de familia Weldon, căreia îi datora totul, ar înseamna să vorbim în zadar. Mai bine să lăsăm să vorbească faptele. Se poate înțelege însă cât se simți de fericit tânărul marinăr când se află că doamna Weldon pornește într-o lungă călătorie pe puntea corabiei Pilgrim. Timp de câțiva ani, doamna Weldon fusese o adevărată mamă pentru el, iar în Jack el vedea un frate mai mic, ținând seamă însă de situația lui față de aceea a fiului patronului. Dar, – și stăpânii lui știau acest lucru, – sămânța pe care o împrăștiaseră căzuse în pământ bun. Sub năvala sângelui, inima orfanului se umplea de recunoștință și, dacă ar fi trebuit să-și dea viața într-o zi pentru cei de la care învățase cum să se poarte și cum să-l iubească pe Dumnezeu, tânărul marinăr n-ar fi șovăit s-o facă. În sfârșit, Dick Sand n-avea decât cincisprezece ani, dar gândea ca un om de treizeci.

Doamna Weldon știa cât prețuiește protejatul ei. Putea să i-l încredințeze fără teamă pe micul ei Jack. Dick Sand îl iubea mult pe copilul care, simțindu-se iubit de acest „frate mai mare“, îl căuta pretutindeni. Pe vremea nesfârșitelor ceasuri de odihnă, care se ivesc atât de des în largul oceanului, când marea e frumoasă, când pânzele bine legate nu au nevoie de nici o îndrumare, Dick și Jack se aflau mai totdeauna împreună. Tânărul îi arăta copilului tot ce i se părea atrăgător din meseria lui. Doamna Weldon îl privea fără teamă pe Jack, în tovărășia lui Dick, cum se urcă pe funii și, de la mari înălțimi, cum coboară ca o săgeată printre pânzele făcute sul pe punte. Dick Sand îl urmărea neconținut, gata să-l ajute și să-l oprească, dacă brațul lui de copil de cinci ani slăbea în timpul acestor exerciții. Toate acestea îi erau de mare folos micului Jack, pe care boala îl slăbise întrucâtva; dar, pe puntea corabiei Pilgrim, obrazul i se îmbujorase,

mulțumită acestui neastâmpăr zilnic și al vânturilor întăritoare ce suflau din larg.

Așa decurtea în general călătoria, care nu era întovărășită de nici un fel de neajuns și, dacă vremea rămânea tot frumoasă, nici călătorii, nici echipajul de pe Pilgrim n-ar fi avut de ce să se plângă.

Cu toate acestea, vânturile stăruitoare dinspre răsărit îl puneau pe gânduri pe căpitanul Hull. Nu putea să îndrepte corabia pe o cale bună. Mai târziu, aproape de tropical Capricornului, se temea să nu întâlnească vremea liniștită care să-l țină pe loc, fără să mai țină seamă de curentul ecuatorial care îl putea zvârli spre apus. Se neliniștea îndeosebi din pricina doamnei Weldon, cu toate că nu putea fi întru nimic răspunzător de întâzieri. De aceea, dacă ar fi întâlnit în drum un transatlantic care făcea curse spre America, avea de gând s-o sfătuiască pe nevasta patronului să se imbarce. Din nenorocire, era reținut în latitudini prea ridicate ca să întâlnească un vas care ar fi făcut drumul spre Panama și, pe vremea aceea, de altfel, comunicațiile în largul Pacificului, între Australia și Lumea-Nouă, nu erau atât de ușoare cum au devenit mult mai târziu.

Trebuia, prin urmare, să lase lucrurile în voia lui Dumnezeu, și s-ar fi părut că nimic nu era în stare să tulbure

această călătorie monotonă, când o întâmplare neașteptată se ivi chiar în ziua aceea de 2 februarie, la începutul povestirii noastre.

Dick Sand și Jack, pe la ora nouă dimineața, pe-o vreme frumoasă, se instalaseră pe punte, ca de obicei. De aici puteau vedea până departe în largul oceanului. În spate, orizontul le era stăvilit în fața ochilor din pricina catargului, care ascundea o parte din văzduh și din mare. Înainte, vedeau cum se lungește în unde bompresul, cu cele trei pânze triunghiulare, care se înălțau ca niște aripi mari, inegale. Dedesubt se rotunjea mizenul, iar deasupra celelalte catarge mai mici care se mișcau neconținut în bătaia vântului. Goeleta zbura destul de repede, cu vântul strâns în pânze.

Dick Sand îi explica lui Jack de ce nu putea corabia să meargă mai repede, cu toate că vântul o mâna cu putere din spate, când deodată băiețelul îl întrerupse.

—Ce văd acolo? zise el.

—Ai văzut ceva, Jack? întrebă Dick Sand, ridicându-se numaidecât în picioare.

—Da, acolo, răspunse micul Jack, arătând un punct în largul mării în clipa când catargele îi lăsau în față drum deschis.

Dick Sand privi cu luare-aminte punctul arătat și, numaidecât, cu glas puternic, strigă:

—O epavă, în fața corabiei, drept înaintea!

CAPITOLUL III

EPAVA

La strigătul lui Dick Sand, întregul echipaj sări în picioare. Oamenii care nu erau de rând, se urcară și ei pe punte. Căpitanul Hull, părăsindu-și cabina, se îndreptă spre locul cel mai din față.

Doamna Weldon, Nan, nepăsătorul văr Benedict, toți se apropiară de tribord, ca să vadă cât mai de aproape epava arătată de tânărul marinar.

Doar Negoro nu ieși din coliba care îi slujea de bucătărie, și din întregul echipaj, ca totdeauna, el fu singurul pe care întâlnirea unei epave păru că nu-l interesează. Toți priveau cu luare-aminte sfărâmăturile ce pluteau deasupra apei și care se aflau la o depărtare de trei mile de Pilgrim.

—Ce să însemne asta? întrebă un marinar.

—Vreo corabie părăsită, răspunse un altul.

—Poate că se mai află încă printre sfărâmături și câțiva nenorociți naufragiați! zise doamna Weldon.

—Vom vedea, răspunse căpitanul Hull. Dar această epavă nu e o corabie. E o încărcătură care plutește pe o parte...

—N-o fi cumva vreun monstru marin, sau cine știe ce mamifer uriaș? întrebă vărul Benedict.

—Nu cred, răspunse ucenicul.

—După părerea ta, ce-ar putea să fie, Dick? întrebă doamna Weldon.

—O încărcătură răsturnată, așa cum spune căpitanul. Mi se pare chiar că îi zăresc carena de alamă sclipind în soare.

—Da... așa e... răspunse căpitanul Hull.

Apoi, adresându-se timonierului:

—Schimbă vânturile, Bolton. Îndreaptă corabia spre

epavă!

—Bine, domnule, răspuse timonierul.

—Dar, reluă vărul Benedict, bag de seamă că nu mă înșel câtuși de puțin. E, într-adevăr, un animal.

—Atunci, trebuie să fie un cetaceu de alamă, răspuse căpitanul Hull, fiindcă și eu îl văd destul de bine sclipind în soare.

—Oricum, vere Benedict, adăugă doamna Weldon, nu mai încape îndoială că

cetaceul dumitale e mort, fiindcă se bagă de seamă că nu face nici o mișcare.

—Ia seama, Bolton! strigă din nou căpitanul Hull. Ține drumul pe de lături. Dacă nu-i putem face nici un rău acestei epave, cel puțin să nu ne încurce ea socotelile. Mai într-o parte, Bolton, mai într-o parte!

Vârful corabiei se îndreptă acum pe alt drum. Goeleta se afla încă la depărtare de o milă. Marinarii priveau în larg cu luare-aminte. Era poate o încărcătură de preț care trebuia adusă pe Pilgrim? Se știe că, în astfel de împrejurări, o treime din valoarea lucrurilor salvate de la înec se cuvine de drept acelor care și-au primejduit viața, și dacă încărcătura nu e stricată, oamenii echipajului pot avea o bună parte de câștig.

După un sfert de ceas, epava se găsea la o jumătate de milă departe de Pilgrim. Apoi, peste câteva clipe, nimeni

nu se mai putea îndoi că întreaga încărcătură fusese cu desăvârșire părăsită de echipajul ei.

Dar, în aceeași clipă, Dick Sand făcu un gest care impunea tăcere.

—Ascultați. Ascultați! zise el. Parcă aud un lătrat.

Într-adevăr, un lătrat îndepărtat se auzea înlăuntrul epavei. Pesemne că acolo se află încă un câine în viață, întemnițat dacă toate intrările fuseseră zăvorâte. Dar nu se putea vedea nimic.

—Chiar dacă n-ar fi acolo decât un singur câine, domnule Hull, zise doamna Weldon, să-l salvăm.

—Da... da... strigă micul Jack... să-l salvăm... Îi voi da de mâncare... Ne va iubi mult... Mamă, eu mă duc să-i caut o bucată de zahăr.

—Rămâi aici, copilul meu, răspuse doamna Weldon zâmbind. Socotesc că bietul animal trebuie să fie mort de foame și iar prinde mai bine altceva decât zahăr.

În clipa aceea, lătratul devenea din ce în ce mai deslușit. Trei sute de pași dacă mai despărțeau cele două corăbii. Deodată un câine mare se ivi la tribord și începu să latre și mai deznădăjduit.

—Dați drumul unei bărci în apă, strigă căpitanul Hull.

Barca fu coborâtă și în ea intrară căpitanul, Dick Sand și alți doi marinari.

Câinele lătra mereu. Căuta să se apropie de marginile vasului, dar de fiecare dată cădea pe punte. Ai fi zis că lătrăturile lui nu se adresau câtuși de puțin celor care se apropiau de el. Se adresau oare marinarilor sau călătorilor închiși în fundul corabiei?

—Să mai fie pe bord vreun supraviețuitor al acestui naufragiu? se întrebă doamna Weldon.

Barca desprinsă de Pilgrim se apropia din ce în ce de